

**Chương 320: Miss Temple (1) - Giải Cứu
Adriana Và Olivia Lanze (2) - Ma Vương Xuất
Hiện**

(Số từ: 4054)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:43 PM 30/04/2023

"Thằng khốn đó đang ở đâu ra vậy?!"

Khoanh tay, Liana de Grantz cau mày và lẩm bẩm.
Cuộc thi Miss & Mr Temple đã bắt đầu.

Các sinh viên từ Royal Class đến xem cuộc thi
đều ngồi ở những chiếc ghế bên cạnh, quan sát
cuộc thi.

"Thực vậy..."

Harriet khẽ lẩm bẩm đáp lại giọng cáu kỉnh của
Liana.

Các thí sinh chắc chắn đều thuộc Royal Class, mỗi
người đều có ngoại hình đặc biệt. Và nếu ngoại
hình thôi chưa đủ, thì họ đều sở hữu ít nhất một
tài năng nổi bật.

Mã số Thí sinh của Ellen là 9.

Khi thí sinh số 7 vừa kết thúc, gần như đã đến
lượt của Ellen.

Các bạn cùng lớp, kể cả Kono Lint, đều có mặt,
trừ Reinhardt.

‘Anh ta đang làm gì vậy?’

Harriet cảm thấy mâu thuẫn.

Cô không biết chuyện gì đang xảy ra với Reinhardt, nhưng cô đã mong đợi anh ở đây. Tuy nhiên, anh ấy đã không xuất hiện.

Theo Liana, một senpai năm 5 cũng không xuất hiện trong phòng chờ vì lý do nào đó.

‘Reinhardt có thể làm gì?’

‘Anh ấy nên ở đây. Tại sao anh ấy không đến?’

Harriet vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa thất vọng vì sự vắng mặt của Reinhardt.

Harriet biết mong muốn Reinhardt dừng đến của mình là hèn nhát, nhưng cô cũng sợ hãi khi thấy Ellen hôm nay sẽ như thế nào.

Mọi người đều thấy lạ khi không thấy Reinhardt đâu cả.

Trong sự lo lắng xen lẫn sốt ruột, Harriet im lặng theo dõi tình hình diễn ra, thậm chí không hiểu tại sao cô lại cảm thấy bất an như vậy.

Thí sinh số 7 đã bình tĩnh hoàn thành bài nhảy của mình trong thời gian trình diễn đã rời sân khấu, nhường chỗ cho thí sinh số 8.

Khi đến lượt người đó, Harriet càng lo lắng hơn.

Và sau đó, thí sinh số 9.

-Bây giờ, Thí sinh tiếp theo của chúng ta đến từ Royal Class. Như các bạn đã biết, trong Royal

Class, những con số thể hiện thứ hạng khả năng của họ. Thí sinh này đến từ Royal Class, Class A năm nhất, xếp thứ 2! Đó là Ellen!

Cùng với tiếng vỗ tay, Ellen bước lên sân khấu.

"..."

Harriet đã biết, tất nhiên.

Mặc dù luôn mặc đồng phục hoặc quần áo huấn luyện, Harriet vẫn nhận thấy vẻ ngoài nổi bật của Ellen.

Tuy nhiên, nhìn thấy Ellen ăn vận tươm tất, Harriet không khỏi trở mắt nhìn, miệng há hốc.

Có vẻ như Liana đã tìm kiếm màu phù hợp nhất với Ellen.

Ellen lúc này đang mặc một chiếc váy trắng tinh khôi, mái tóc được buộc cao với một dải ruy băng làm điểm nhấn. Đi đôi giày cao gót màu trắng đồng điệu, cô càng nổi bật hơn so với các thí sinh còn lại.

Liana có vẻ hài lòng với sự xuất hiện của Ellen, trong khi các bạn cùng lớp và thậm chí cả những người lạ trong khán giả nhìn cô chăm chăm, chết lặng.

Sau khi luyện tập cười không biết mệt mỏi, nụ cười của Ellen giờ đây xuất hiện khá tự nhiên, hoàn thiện vẻ ngoài hoàn mỹ của cô.

Ở cấp độ này, Ellen có thể dễ dàng cạnh tranh với Olivia.

Đó là những gì Harriet nghĩ.

Nhưng bất kể khán giả nghĩ gì, Ellen vẫn đứng yên, mỉm cười khi lướt qua các ghế.

Như đang tìm kiếm điều gì đó.

Mắt cô chạm mắt Harriet. Ánh mắt của Ellen lướt qua Harriet, tìm kiếm một người không có ở đó.

Đôi mắt của cô cuối cùng quay lại Harriet, đặt một câu hỏi.

'Có phải Reinhardt đã không đến?'

Harriet cảm thấy lồng ngực mình thắt lại, mặc dù cô không phải là người mà Ellen đang tìm kiếm.

Ellen dường như đang hỏi Harriet xem Reinhardt có đến không.

Không tìm được câu trả lời thích hợp, Harriet thấy mình mắc kẹt giữa tiếng cười và nước mắt.

Vẻ mặt của cô ấy hẳn là một điều kỳ lạ.

Ellen cụp mắt xuống.

Như thể sự khó chịu của Harriet đã cho cô câu trả lời.

-Thưa cô Ellen, cô có lý do đặc biệt nào khi tham gia cuộc thi Miss & Mr Temple không?

-Ah...

Ellen hé môi. Chắc cô ấy có điều gì muốn nói.

Harriet thấy Ellen cúi đầu, đứng đó, khẽ run.

-Hôm nay có ai đặc biệt mà cô muốn thể hiện không?

-...

Ellen không thể trả lời câu hỏi của MC.

Đó là một câu hỏi cửa thẳng vào trái tim Ellen trong tình huống này.

Cô cần phải nói điều gì đó, nhưng cô không biết phải nói gì. Nhìn Ellen vật lộn, Harriet nghiêng rằng. Lúc trước, Harriet đã nghĩ thật may là Reinhardt đã không đến.

Tuy nhiên, nhìn thấy tình trạng đáng thương của Ellen, cô chỉ có một suy nghĩ trong đầu.

Ellen dường như sắp gục ngã.

Trên hết, Harriet không muốn điều đó xảy ra.

‘Anh đang ở đâu...?’

Một cách vô thức, Harriet nắm chặt tay lại.

‘Anh đang làm gì thế...?’

Harriet bực bội vì sự vắng mặt của Reinhardt.

Sarkegar theo dõi tình hình từ bên ngoài tu viện bỏ hoang. Công trình vĩ đại một thời đã bị bỏ hoang từ lâu, tạo ra một bầu không khí khá kỳ lạ.

Sarkegar không hiểu lắm tình hình.

Ông ấy đã vội vã đi theo khi được thông báo rằng có một công việc đòi hỏi một số nỗ lực, nhưng ông ấy vẫn chưa biết rõ ràng về những gì đang xảy ra. Ông chỉ biết có người để giải cứu và kẻ thù để loại bỏ.

Sarkegar không biết tại sao, nhưng ông biết mình cần tiết lộ sự hiện diện của bản thân.

Mục tiêu của Sarkegar, như mọi khi, xâm nhập.

Lần này không phải bắt cóc mà là giải cứu.

Biến thành một con chim sẻ, Sarkegar dễ dàng bay qua bức tường của tu viện và hướng vào bên trong.

An ninh không chặt chẽ, nhưng có một số lực lượng đóng quân ở đây và ở đó để bảo vệ.

Trong số họ, có khoảng 20 người ưu tú là mối đe dọa thực sự.

Chủ nhân đã ra lệnh cho ông giải cứu hai người con gái.

—Một người bị mắc kẹt trong tu viện.

—Và người kia, người vừa lao vào tu viện.

Có nhiều cá nhân vũ trang hơn trong tu viện có thể sử dụng [sức mạnh thần thánh].

Sarkegar thuộc về Ma tộc.

Mặc dù ông không tương thích với [sức mạnh thần thánh] như Eleris bất tử, nhưng việc xâm nhập vào nơi này, nơi các hiệp sĩ cấp cao lang thang, không đặc biệt dễ chịu.

Tuy nhiên, niềm kiêu hãnh không bao giờ can thiệp vào việc thực hiện mệnh lệnh.

Sarkegar bước vào tu viện, bay thận trọng và quan sát các dấu hiệu.

"Adriana đâu?" (Olivia)

Thậm chí không cần cẩn thận, Sarkegar có thể nghe thấy giọng nói đau khổ phát ra từ sân trong.

Đó là người con gái vừa đến tu viện.

"Điều đó sẽ được trả lời sau khi con đưa ra câu trả lời của mình." (Riverrier)

"Ông biết câu trả lời của tôi là gì mà."

"Vậy thì con cũng sẽ biết chuyện gì sẽ xảy ra."

"Ông muốn gì?"

Sarkegar tiếp cận hiện trường nơi cuộc trò chuyện đang diễn ra.

Ở một góc sân tu viện.

Một người đàn ông trung niên ngồi trên một chiếc ghế cũ xung quanh đồng lửa, đi cùng với một vài hiệp sĩ, và đối diện với ông ta là một cô gái tóc vàng mặc áo choàng của Temple.

Sarkegar biết rằng người đàn ông trung niên đó là Riverrier Lanze.

"Quay trở lại Towan. Sau đó, rút lại tất cả lời khai của mình, tuyên bố rằng bản thân hối hận về hành động của mình và thú nhận sự hối hận của mình."

"..."

"Ngũ Đại Thần Giáo, xoay quanh các Hiệp sĩ Templar, sẽ ly khai khỏi đế chế và thành lập một Đế chế Thần Thánh độc lập, và con sẽ trở thành Nữ hoàng đầu tiên của đế chế đó."

"Cái... vớ vẩn gì...?"

Olivia Lanze nhìn Riverrier chăm chăm.

—Thánh Nữ hoàng.

—Sự độc lập.

Chỉ nghe những từ đó thôi cũng khiến Olivia cảm thấy như bị nghẹt thở.

"...Nếu tôi không làm được thì sao?"

"Sau đó, những sự kiện đáng tiếc sẽ bắt đầu xảy ra."

"Ông đang nói rằng mình sẽ giết Adriana? Một đứa trẻ thậm chí còn chưa trở thành một nữ tu?"

"Hãy coi đó là sự hy sinh không thể tránh khỏi. Thần linh sẽ hiểu."

Vẻ mặt của Olivia tràn đầy sự khinh miệt và ghê tởm trắng trợn khi cô ấy nhìn Riverrier Lanze, người đã sử dụng danh Thần linh như một lá chắn trước những hành động xấu xa của mình.

"...Đây có phải là cách làm của ông không, thưa Cha? Mất đi quyền lực khiến ông tức giận và phần uất đến mức từ bỏ nhân tính của mình thay vì đức tin của mình?"

"Đây là một lựa chọn cần thiết để đối đầu với mối đe dọa chống lại Ngũ Đại Thần Giáo. Ngoài ra, con biết rõ rằng sẽ không ai bị hại nếu con chỉ hứa quay trở lại."

"Tôi sẽ không trở về."

"Ý con là kể cả khi đứa trẻ đã cứu con có chuyện gì xảy ra?"

"..."

Sự tuyệt vọng và tức giận lướt qua khuôn mặt của Olivia.

Mặc dù Riverrier Lanze tin vào viễn cảnh sử dụng Olivia làm bù nhìn cho Đế chế Thần Thánh, nhưng trên thực tế, ông ta đang tìm cách phục hồi danh dự của chính mình và có cơ hội giành lại quyền lực bằng cách khiến Olivia rút lại lời nói của mình.

"Tại sao lại là tôi? Tại sao lại phải là tôi? Ông muốn làm gì thì cứ làm đi. Tôi không hiểu tại sao ông lại đẩy tôi về phía trước như thế này. Tôi không hiểu tại sao ông lại đe dọa tôi bằng mạng sống của người khác. Tôi thực sự không hiểu..."

"Như ta luôn nói, không có ai khác đủ tiêu chuẩn như con."

"Làm ơn đừng cố biện minh như thế..."

Cuối cùng, nỗi buồn của Olivia đã vượt qua cô ấy và cô ấy đã rơi nước mắt.

"Chỉ là muốn quyền lực, phải không? Ông muốn sử dụng tôi để thỏa mãn ham muốn của riêng mình. Vì vậy, ông đã tạo ra Tổ chức kỳ lạ này. Ông muốn giành lại quyền lực bằng cách khiến tôi rút lại lời nói của mình, vì mục đích khôi phục danh dự của chính ông..."

"Olivia, ta không mong con hiểu ý định của mình. Nhưng con người có những vai trò và số phận được trao cho, và ta sống vì những điều đó."

Thái độ của Riverrier Lanze rất kiên định, giống như một cái nêm không thể nhúc nhích.

"Vai trò của ta là dẫn dắt các Hiệp sĩ Templar chiến đấu và giành chiến thắng trong Chiến Tranh Nhân Ma, và bây giờ là bảo vệ Đoàn Thánh Hiệp sĩ của Ngũ Đại Thần Giáo khỏi sự kiểm soát của Đế chế."

Trước mặt Olivia đang thẫn thức, Riverrier Lanze không thể hiện bất kỳ cảm xúc cá nhân nào.

"Và con là người kế vị của ta. Ta đã quyết định điều đó, và ta đã nuôi dạy con vì điều đó. Nếu điều đó không xảy ra, ta sẽ khiến nó xảy ra."

"Tại sao... Tại sao ông lại..."

"Nếu con từ chối, con có nghĩ rằng nó sẽ kết thúc chỉ với Adriana?"

"!"

Đôi mắt của Olivia mở to.

"Con có nghĩ rằng ta sẽ không chạm vào Reinhardt?"

"C-Cái... Người... đang nói về cái gì vậy...?"

Ngay khi cái tên Reinhardt được nhắc đến, Sarkegar, người đã theo dõi tình hình, lặng lẽ quan sát Riverrier Lanze.

Sarkegar không hiểu hết, nhưng ông biết rằng Riverrier Lanze phải bị loại bỏ.

Ông ta là một mối đe dọa đối với Valier. Sarkegar thấy rõ vẻ mặt của Olivia vặn vẹo ngay khi tên của Reinhardt xuất hiện.

Người con gái đó chắc chắn là đồng minh của Reinhardt. Sarkegar cũng có được sự tự tin đó.

"Nếu Adriana vẫn chưa đủ, đơn giản là ta sẽ tìm một người khác quý giá với con, Olivia. Ta gọi con đến đây để cho con thấy rằng chuyện này chưa thể kết thúc."

"....."

"Bỏ cuộc đi, Olivia. Trước khi nỗi đau nhỏ của con trở thành nỗi đau lớn hơn."

Đôi mắt của Olivia dường như chết đi khi nghe những lời đó.

Adriana chỉ là sự khởi đầu.

Nếu cô không bỏ cuộc, Riverrier Lanze sẽ dùng mọi cách cần thiết để nghiền nát từng thứ quý giá đối với Olivia.

Vì những lời đe dọa và tra tấn cá nhân Olivia sẽ không mang lại kết quả gì, Riverrier Lanze đã tìm mọi cách để khiến cô ấy từ bỏ các nguồn bên ngoài.

Riverrier biết Olivia có thể chịu đựng nỗi đau của chính mình, nhưng không thể chịu đựng nỗi đau của những người thân yêu với cô.

Quen với sự hy sinh, Olivia thà hy sinh bản thân còn hơn nhìn người thân bị tổn thương.

Giống như khi Radia Schmit cố gắng tự hủy hoại bản thân bằng khả năng [Berserk] của mình, Olivia đã chọn từ bỏ chiến thắng của mình bằng một sự hy sinh bản thân được gọi là từ bỏ.

Riverrier Lanze biết cách thao túng Olivia.

"Người đúng là ác quỷ..."

Với giọng tuyệt vọng, Olivia nói. Các hiệp sĩ xung quanh nao núng trước lời nói của cô, nhưng Riverrier Lanze đã giơ tay ngăn họ can thiệp.

"Được thôi. Nếu ta không thể thoát khỏi chuyện này... ta đoán đây là điều nên làm."

Một làn sóng khổng lồ của ánh sáng thần thánh và mana xanh bắt đầu nhấn chìm cơ thể của Olivia.

Sử dụng cả [thần lực] và mana để cường hóa cơ thể, Olivia trừng mắt nhìn Riverrier Lanze.

"Khi người hoặc ta chết, vấn đề này sẽ kết thúc."

Trước tình thế tuyệt vọng này, Olivia đã chọn phản kháng thay vì sống chung với nó hoặc khuất phục.

Nếu cô ấy chết, sẽ không có ai khác bị hy sinh.

Nhưng trước đó, cô ấy muốn giết Riverrier Lanze, kẻ đã dàn dựng tình huống khủng khiếp này. Tuy

nhien, Riverrier Lanze vẫn bình tĩnh trước Olivia, người đầy thù địch.

"Con tưởng ta không biết con sẽ lựa chọn như vậy sao?"

Riverrier Lanze ra hiệu, và hai hiệp sĩ xuất hiện từ đâu đó trong hành lang.

".....!"

"Khoảnh khắc con làm bất cứ điều gì ngu ngốc, con sẽ chứng kiến cái chết của Adriana."

"Senpai..."

Adriana, với vẻ mặt đau khổ, đang bị các hiệp sĩ kéo vào sân. Olivia mở to mắt nhìn Riverrier Lanze chăm chăm.

"Tên khốn súc vật...!"

"Ngay cả khi con thử một cái gì đó ở đây, con sẽ chỉ chết. Và trước đó, con sẽ phải nhìn Adriana chết."

Từ vẻ tội lỗi trên khuôn mặt của Adriana, có vẻ như cô ấy biết mình đang bị lợi dụng làm mồi nhử trong một âm mưu khủng khiếp nào đó.

Cuối cùng, Olivia không thể tiếp cận. Khoảnh khắc cô ấy cố gắng làm bất cứ điều gì, thanh kiếm nhăm vào cổ họng của Adriana sẽ thực hiện công việc của nó.

"Trước hết, ta không hiểu tại sao con lại nghĩ đây là một điều tồi tệ như vậy. Tất cả những điều này

là bước đầu tiên để bảo vệ những người theo dõi chúng ta. Đó là để cứu nhiều người. Chỉ cần một chút thay đổi trái tim, con có thể cứu được vô số mạng sống."

Olivia không thể đáp lại những lời của Riverrier Lanze.

Không, cô ấy sẽ không.

Thủ phạm tin vào lời nói của chính mình sâu sắc đến mức không gì có thể lọt vào mắt ông ta. Ông không nghi ngờ bản thân vì ông tin con đường mình đang đi là chân chính.

Olivia biết rất rõ về cha nuôi của mình.

Riverrier là kiểu người như vậy.

Luôn luôn đòi hỏi một cái gì đó, không bao giờ bị thuyết phục.

"Xin đừng lo lắng cho tôi!" Adriana kêu lên, vẻ mặt đầy tội lỗi khi đối mặt với Olivia.

Sự vỡ mộng tô điểm cho nét mặt của Adriana, vượt xa sự thất vọng về mọi thứ đã xảy ra. Cô đã mất đi động lực sống, vỡ mộng bởi thực tế là tất cả những gì cô phấn đấu đạt được chỉ là quá ít.

"Tôi ổn, thật đấy. Cứ làm như cô muốn..."

"Adriana! Đừng nói gì cả. Tôi... tôi..."

Olivia không thể nói hết câu.

Cô phải làm gì để cứu Adriana?

Để cứu Adriana, cô không thể đứng lên chống lại họ.

Olivia phải theo đuổi thứ mà mình thậm chí còn không muốn, thứ liên quan đến cái gọi là Đế chế Thần thánh.

Cô sẽ phải nói dối rằng tất cả những điều tàn nhẫn mà cha nuôi cô đã làm với mình là sai sự thật.

Adriana chỉ là sự khởi đầu.

Olivia cố gắng sắp xếp suy nghĩ của mình một cách lạnh lùng.

Đầu tiên, cô sẽ lắng nghe họ.

Một khi cô ấy xác nhận rằng Adriana đã được giải thoát an toàn, cô sẽ tự sát.

Nếu Olivia chết, không ai có thể hành hạ cô nữa, cô cũng không thể hành hạ ai nữa.

Cái chết của Olivia sẽ là sự trả thù cuối cùng đối với Riverrier Lanze vì những kẻ muốn lợi dụng cô ấy sẽ ít muốn cô ấy chết nhất.

Với những suy nghĩ này, Olivia quyết định chấp nhận đề nghị của họ ngay bây giờ.

—Ngay sau đó.

*Tút!

“Ugh!”

*Cạch!

"Argh!"

Đột nhiên, một cái gì đó bất ngờ đã xảy ra.

Cổ họng của hai Thánh hiệp sĩ đang giữ Adriana đột ngột bị cắt.

Giữa dòng máu bất ngờ phun ra, cả Olivia và Riverrier Lanze đều bị sốc.

Từ trong bóng tối, một bóng đen bắt lấy Adriana khi xác chết không đầu của hai hiệp sĩ bay xung quanh.

"Con người..."

Bóng người, giống như một cái bóng có hình dạng, lăm bằm khi nó mở cái miệng đỏ của mình trong bóng tối.

"Họ thật là độc ác làm sao."

Hình dạng nham hiểm xấu xa hơn bất cứ thứ gì khác trên thế giới, mỉm cười khi nói về sự xấu xa của con người.

*Vút!

"!"

Khi bóng đen đưa tay ra, bóng tối nhanh chóng bao lấy cơ thể Olivia.

"Có chuyện gì vậy?!"

"Một con quỷ...?"

Dang rộng đôi cánh trông giống như một tấm màng bóng tối, sinh vật đó bay vút lên bầu trời.

*Vút!

"Muahahaha!"

Với tiếng cười xé toạc bầu trời đêm, con quái vật biến mất vào thiên đường, mang theo Adriana. Olivia, mất cảnh giác trước sự thay đổi đột ngột, không thể chống cự và thấy mình lơ lửng trên bầu trời đêm, bị mắc kẹt bởi con quái vật.

"Cái gì- thả ta ra!"

Tiếng hét yếu ớt và dễ thương của cô ấy hoàn toàn lạc lõng trong bầu không khí nghiêm trang và đáng ngại.

"Đó là gì vậy?!"

"Trông nó giống như một con quỷ!"

"Làm sao một con quỷ có thể ở trên Thủ đô Đế quốc?!"

Riverrier Lanze nguyên rửa con yêu quái không rõ danh tính đột nhiên biến mất cùng Olivia và Adriana, nhưng không ai biết danh tính thực sự của nó.

Tuy nhiên, sự hoang mang của họ không kéo dài lâu.

Một tình huống thậm chí còn khó hiểu hơn đã diễn ra.

*Rầm!

Những đám mây đen bao phủ bầu trời đêm, những tia chớp nhảy múa giữa chúng.

Ngay lập tức, những tia sét bắt đầu trút xuống từ bầu trời.

Vô số tia sét trút xuống.

Một tiếng ầm ầm vang vọng trong không khí.

“Ugh!”

"Đó là ma pháp!"

Các hiệp sĩ bị sét đánh kích hoạt [sức mạnh thần thánh] của họ để tự bảo vệ mình. Những người không phản ứng kịp thời ngay lập tức bị cháy đen và vỡ vụn thành cát bụi.

Cấp độ cao nhất của ma pháp hủy diệt, [Thunderstorm], đã được thi triển.

"Là quỷ tấn công!"

Các hiệp sĩ nhanh chóng đánh giá tình hình và hét lên, nhưng mọi thứ còn lâu mới ổn.

Giông bão chỉ là khởi đầu.

Một âm thanh méo mó, kỳ lạ vang vọng khắp tu viện, và sau đó là những đợt sóng xung kích khổng lồ nổ ra từ phía bắc, nam, đông và tây.

Một loạt bốn vụ nổ làm rung chuyển khu vực.

Những vụ nổ nối tiếp nhau, khiến tu viện vốn đã bị tàn phá sụp đổ và tan thành cát bụi.

Các hiệp sĩ, linh mục và thành viên không thể sử dụng [sức mạnh thần thánh] của họ một cách hiệu quả đã bị tan thành từng mảnh.

Đó là một vụ thảm sát.

Bị tấn công bất ngờ bởi một pháp sư cấp cao, các hiệp sĩ bắt đầu trải nghiệm địa ngục trần gian.

Mưa sét trút xuống, và tu viện bị thổi bay bởi vụ nổ.

—Và sau đó...

Mặt đất rung chuyển dữ dội, và lửa bùng lên từ lòng đất.

Một cơn bão sét trút xuống từ bầu trời, và một cơn bão lửa bốc lên từ mặt đất.

Một cơn bão lửa dữ dội nhấn chìm trái đất, như muốn cuốn trôi mọi thứ.

"Đây là..."

Riverrier Lanze nhìn sét và lửa từ mặt đất nuốt chửng các hiệp sĩ.

Trước trụ sở của các Thánh Hiệp sĩ, một cơn bão lửa bất ngờ bùng phát.

Một con rồng đã xuất hiện và một Lycanthrope không xác định đã gây ra hỗn loạn.

Riverrier Lanze không chịu trách nhiệm hộ tống Succubus vào thời điểm đó nhưng biết về điều đó thông qua các báo cáo.

Đó là cảm giác giống như trước đây.

Một cuộc tấn công của quỷ không xác định.

Giữa cơn bão lửa đang tàn quét, một người nào đó đã xuất hiện trong ngọn lửa và tia chớp.

Một con quỷ giống sói tóc bạc, Lycanthrope, đang ở đó.

—Và bên cạnh đó...

Một hình người với mái tóc đỏ rực, cặp sừng cong nhô ra từ thái dương, trông giống con người nhưng lại là một thứ hoàn toàn khác.

Một Lycanthrope và một con quỷ vô danh xuất hiện giữa sự hỗn loạn địa ngục.

Con quỷ cầm một thanh kiếm có lưỡi màu trắng trên vai, dường như miễn nhiễm với lửa và sét.

"Riverrier Lanze."

Tình hình là một chuỗi những cú sốc không thể hiểu nổi.

Đôi mắt của Riverrier Lanze mở to, hét lên ngay cả khi sức nóng và tia sét đánh vào ông ta.

"Người là ai?"

"Ta sao?"

Cậu bé quỷ tiến lại gần, lê thanh kiếm của mình trên mặt đất.

"Tên ta là Valier."

"Kẻ thù từ Ma giới."

"Và là người thừa kế của Darklands."

Cậu bé chìa thanh kiếm có lưỡi kiếm trắng vào Riverrier Lanze.

Nhận ra thanh kiếm, đôi mắt của Riverrier Lanze mở to hơn nữa.

"Làm thế nào... người có được...?"

"Người... Hiệp sĩ thối nát."

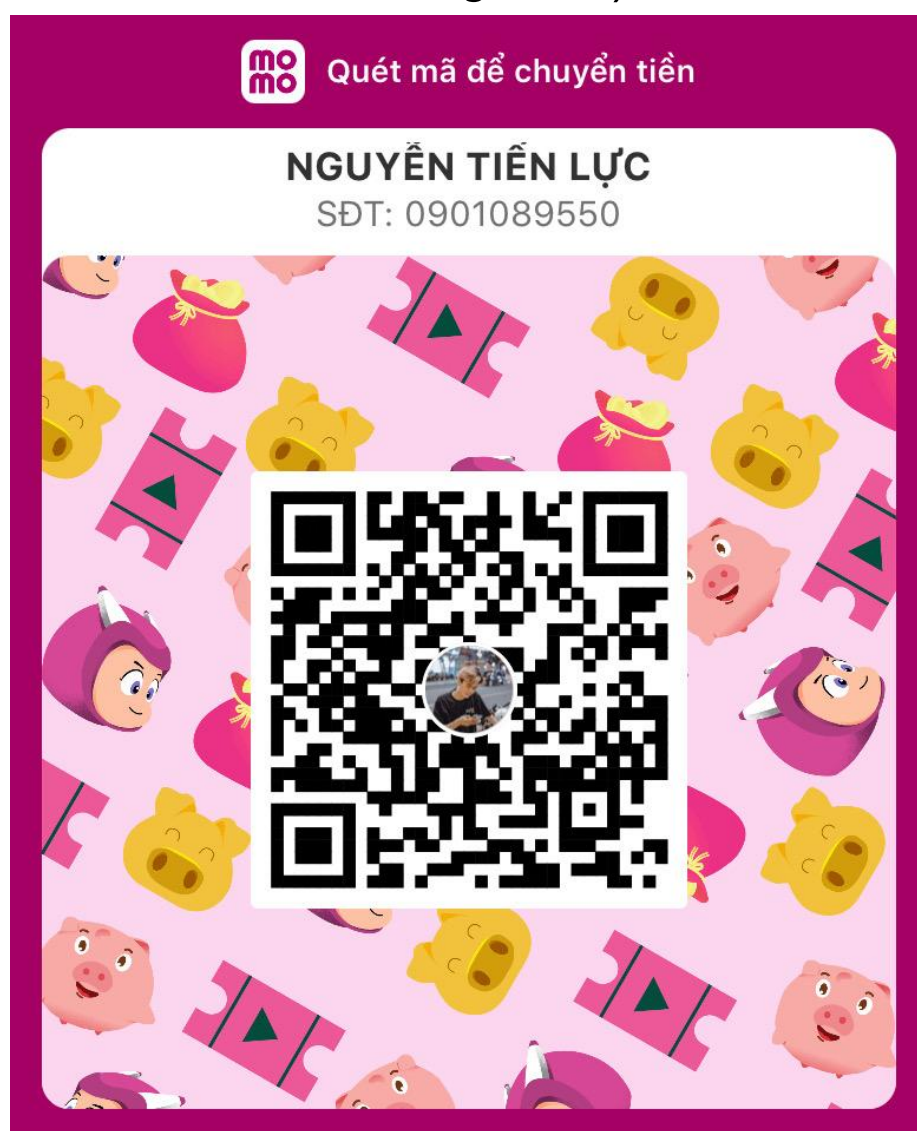
Từ đầu đến cuối, Riverrier Lanze không hiểu gì về tình huống này.

"Đã đến lúc Thần linh trừng phạt."

Nhưng ngay cả khi ông ta không thể hiểu nó, tình hình vẫn đang diễn ra.

Ma vương, cầm Thánh kiếm, đang cố giết Riverrier Lanze.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading